

Capitolul 1

Conectat

Când au intrat cei doi bărbați, Louis Wu era conectat la electrozi.

Stătea în poziția lotus deschis, pe luxurianta mochetă galbenă, și afișa un zâmbet fericit și visător. Locuia într-un apartament mic, tip studio, astfel încât putea vedea ambele uși. Pierdut însă în beatitudinea la care ajungeau numai electrodependenții, nu-i văzuse sosind. Apăruseră brusc: doi tineri blonzi, de peste doi metri înălțime, care acum îl studiau cu un fel de compasiune. Unul dintre ei mormăi ceva și băgă la loc în buzunar un obiect de forma unei arme. În timp ce se apropiau, Louis Wu apucă să se ridice în picioare.

Nu-i păcălise doar zâmbetul lui fericit, ci și droudul cât pumnul ce ieșea din ceafa lui, ca o excrescență din plastic negru. Mai avuseseră de-a face cu astfel de drogați și știau la ce să se aștepte. Nu aveau alte griji în afară de a-și trimite fluxuri de curent electric în centrul plăcerii din creier. Ajungeau să moară de foame din pricina neglijenței. Cel de față era cu aproape o jumătate de metru mai scund decât ei.

În timp ce se aplecară să-l prindă, Louis fandă lateral pentru balans și lovi de trei ori la rând. Numai după ce unul dintre invadatori rămase fără suflu, ghemuit pe podea, celălalt găsi de cuviință să se retragă.

Louis îl urmărea din priviri.

Pe tânăr aproape că-l paralizase zâmbetul absent cu care Louis avea să-lucidă. Apucase prea târziu arma din buzunar. Cu o lovitură, Louis i-o zbură din mână. Apoi, un

pumn masiv se abătu asupra rotulei (tânărul rămase nemișcat), asupra vintrelor și a inimii (tânărul se aplecă în față cu un geamăt ascuțit), asupra gâtului (geamătul încetă brusc).

Celălalt individ se ridicase în mâini și genunchi, respirând anevoie. Louis îl lovi în carotidă de două ori.

Intrușii zăceau nemișcați pe luxurianta mochetă galbenă.

Louis Wu se întoarse să încuie ușa. Zâmbetul extaziat nu-i părăsi nicio clipă chipul, chiar și atunci când descoperi că ușa era încuiată și dispozitivul de alarmă anclanșat. Verifică și ușa de la balcon; era zăvorâtă și cu dispozitivul de alarmă în funcțiune.

Cum naiba reușiseră să intre?

Uluit, se așeză în poziția lotus, în locul unde se găsea, și nu se mai mișcă aproape o oră.

În cele din urmă, se auzi un clinchet și droudul fu întreprupt.

* * *

Această patimă era cel mai nou păcat al omenirii. În anumite momente ale istoriei lor, multe culturi din spațiul uman consideraseră obiceiul respectiv drept cel mai mare flagel. El îi sustrăgea pe împătimiți de la o muncă utilă, pentru a-i lăsa să moară încet ca urmare a neglijenței.

Timpurile însă se schimbaseră. Câteva generații mai târziu, aceleași culturi considerau același viciu ca pe ceva aproape nevinovat, imposibil de comparat cu cele vechi, precum alcoolul, drogurile sau jocurile de noroc. Cei care ar fi căzut în capcana drogurilor, se puteau considera fericiți dacă apelau la curent. Mureau mai târziu și nu manifestau tendința de a procrea.

Costa foarte puțin. Un negustor de extaz ar fi putut crește prețul operației, dar pentru ce? Oricum împătimitul nu se putea cupla până ce nu i se implantau conductori în centrul plăcerii din creier. Odată implantul făcut, negustorul nu mai

avea nicio putere asupra lui, pentru că împătimitul își procura plăcerea cu ajutorul curentului casnic.

Extazul era în stare pură, nu existau efecte secundare sau mahmureală.

Pe vremea lui Louis Wu, cei care acceptau să devină robi ai curentului electric sau ai altor mijloace de autodistrugere se născuseră din rasa umană în urmă cu opt sute de ani.

Acum deja existau dispozitive ce puteau activa centrul plăcerii de la distanță. Deși taspurile¹ fuseseră declarate ilegale pe majoritatea lumilor și fabricarea lor era foarte costisitoare, se mai utilizau încă. (Iată un pribeag zdrențăros, pe chipul căruia furia și mizeria sunt adânc întipărite. Din spatele unui copac îi poți schimba complet starea de spirit. Clic! Chipul i se luminează. Într-o clipă, a uitat de toate necazurile.) În general, acestea nu distrugeau viața nimănui și majoritatea oamenilor tolerau efectele induse.

* * *

Cronometrul țârâi scurt și întrerupse droudul.

Pentru o clipă, Louis Wu păru că se prăbușește pe dinăuntru. Își întinse încet mâna peste scalpul neted până la baza cozii de păr negru și extrase droudul din mufa de pe ceafă. Îl ținu pentru o clipă în mână, contemplându-l, apoi, ca de obicei, îl aruncă și-l încuie într-un sertar, care dispăru instantaneu. Pupitrul, ce părea o antichitate din lemn masiv, era construit din foițe metalice, având nenumărate despărțituri pentru compartimente secrete.

Fusese mereu tentat să reseteze releul. O făcuse adeseori în primii ani de practicare a viciului. Neglijența îl transformase într-o marionetă zdrențăroasă și scheletică, cu o înfățișare permanent neîngrijită. În cele din urmă, își recăpătase un strop de demnitate și construisese alt releu pentru

¹ Dispozitive miniaturale de stimulare de la distanță a centrului plăcerii din creierul uman (n. tr.).

care, dacă doreai să-l resetezi, aveai nevoie de douăzeci de minute de concentrare maximă. Setarea actuală îi oferea cincisprezece ore de curent și douăsprezece de pauză pentru somn și ceea ce se putea numi întreținere.

Cadavrele erau încă acolo și Louis nu avea nicio idee cum să scape de ele. Chiar dacă ar fi anunțat imediat Poliția tot ar fi atras atenție nedorită... Așa că ce-ar mai putea să le spună acum, după aproape o oră și jumătate? Că zăcuse inconștient? Cu siguranță i-ar fi scanat craniul, în căutarea fracturilor!

Știa ce i se ntâmplă. În depresia neagră ce urma întotdeauna după deconectare, pur și simplu nu putea să ia nicio decizie. Își urma doar rutina de întreținere, aidoma unui robot. Chiar și mesele și le programase.

Bău un pahar plin cu apă, activă bucătăria, apoi intră în baie. Îi trebuia aproape zece minute de exerciții dure pentru a combate depresia prin epuizare. Evitase să se mai uite la cadavrele atacatorilor. După terminarea exercițiilor, masa era gata. Mâncă fără plăcere, amintindu-și că pe vremuri mâncă, făcea exerciții și orice altceva cu droudul cuplat la ceafă, reglat la o zecime din intensitatea normală. O vreme trăise cu o femeie, și ea împătimită de curent. Făceau dragoste cuplați... se amuzau cu jocuri, născociau șarade, toate acestea până când ea și-a pierdut interesul pentru absolut orice în afara curentului. La vremea respectivă, Louis își recâștigase suficient din prudența înăscută pentru a părăsi Pământul.

Se gândi apoi că i-ar fi fost mai ușor să plece și din această lume decât să se descotorosească de două cadavre imense și foarte vizibile. Dar dacă era deja sub observație?

Nu păreau a fi agenți ARM¹. Mari, nu foarte musculoși și prea puțin bronzăți de un soare mai mult portocaliu decât galben, erau cu siguranță tipi de gravitație redusă, probabil

¹ Amalgamation of Regional Militia, în limba engleză – Poliția Națiunilor Unite. Jurisdicția sa este limitată la sistemul Pământ-Lună (n. tr.).

canyonii. Nu se luptaseră așa cum o făceau cei din ARM, deși reușiseră să treacă de alarmă. Puteau să fi fost însă angajați de cei de la ARM, iar în acest caz cineva îi aștepta.

Louis Wu dezactivă ușa balconului și ieși.

* * *

Canyon nu urma aceleași reguli precum celelalte planete.

Nu era cu mult mai mare decât Marte. Până în urmă cu numai câteva sute de ani, atmosfera sa era suficient de densă pentru a permite creșterea plantelor fotosensibile. Aerul conținea oxigen, dar mult prea puțin pentru a fi respirat de oameni sau de kzini. Formele de viață indigene erau la nivelul lichenilor, iar animale nu apăruseră deloc.

Existau însă monopoli magnetici în haloul cometar din jurul soarelui galben-portocaliu și minerale radioactive în subsolul planetei. Imperiul Kzin înglobase planeta și o populase cu ajutorul domurilor și al compresoarelor. O numiseră Warhead¹, din pricină că se învecina cu lumile Pierin, încă necucerite.

O mie de ani mai târziu, Imperiul Kzin, în plină expansiune, ajunsese la spațiul uman.

Războaiele om-kzin se terminaseră demult, de pe vremea când se născuse Louis Wu. Oamenii le câștigaseră pe toate. Kzinii avuseseră dintotdeauna tendința de a ataca înainte de a fi pe deplin pregătiți. Civilizația Canyonului era, așadar, o moștenire a celui de-al Treilea Război Om-Kzin, când lumea umană Wunderland își dezvoltase gustul pentru arme ezoterice.

„Negociatorul“ Wunderland fusese utilizat o singură dată. Era, de fapt, o versiune gigantică a unei obișnuite unelte miniere; un dezintegrator al cărui flux anihila sarcina electronului. Acolo unde cădea raza dezintegratorului, materia devenea brusc și violent pozitivă, autodezintegrându-se într-o ceață de particule monoatomice.

¹ Warhead - focos sau încărcătură explozibilă (n. tr.).

Wunderland construisese și transportase în sistemul Warhead un imens dezintegrator al cărui flux paralel anihila și sarcina protonului.

Cele două fascicule de unde loviseră suprafața planetei Canyon la aproape cincizeci de kilometri depărtare unul de altul. Roca împreună cu fabricile și locuințele kzine se risipiseră ca un praf și un perete de lumină solidă unise cele două puncte. Arma săpase aproape douăzeci de kilometri în scoarța planetei, dezvelind-o până la magmă, pe o regiune mai întinsă decât Golful California de pe Pământ, regiune care se deplasa de la est spre vest odată cu rotația planetei. Complexul industrial dispăruse cu desăvârșire. Cele câteva domuri protejate de câmpurile de stază fuseseră înghițite de magma ce se revărsa din centrul marelui canion și se solidifica pe margini.

Rezultatul final fusese o mare înconjurată de țărături prăpăstioase, de mulți kilometri înălțime, înconjurând la rândul ei o insulă îngustă.

Alte lumi umane se puteau îndoi că „Negociatorul” Wunderland ar fi pus capăt războiului. În mod normal, Patriarhatul kzin nu s-ar fi îngrozit de adâncimea râpelor. Wunderlandezii însă nu aveau asemenea dubii.

Astfel, Warhead fusese anexată după cel de-al Treilea Război Om-Kzin și devenise Canyon. Desigur, viața de pe planetă avusese de suferit din pricina gigatonelor de praf ce căzuseră pe suprafața sa și ca urmare a pierderii apei, care se precipitase și formase marea din canion. În schimb, în interiorul aceluiași canion, presiunea aerului devenise suficient de confortabilă pentru a permite apariția unei oaze de civilizație.

Apartamentul lui Louis Wu se găsea la etajul al doisprezecelea, pe latura de nord a canionului. Când trecuse de ușa balconului, noaptea acoperea baza acestuia, dar latura lui sudică strălucea încă în lumina zilei. Grădini suspendate din licheni nativi acopereau marginile canionului. Vechile ascensoare păreau ațe argintii suspendate la kilometri înălțime de

stânca retezată. După apariția cabinelor de transfer deveniseră obiecte desuete, dar turiștii încă le foloseau datorită priveliștii pe care o aveau de acolo.

Balcoanele se ridicau peste centura parcurilor ce coborau spre centrul insulei. Vegetația avea un aspect ciudat, amintind de un parc de vânătoare kzin: pete roz și portocalii amestecate cu biosfera terestră, de import. De altfel, formele de viață kzine erau un aspect comun pe tot cuprinsul canionului.

Turiștii kzini erau aproape la fel de numeroși ca și cei umani. Masculii semănau cu niște feline mari, portocalii, care se deplasau pe labele din spate... dar nu tot timpul. Urechile lor străluceau ca niște umbrele de soare chinezești, cozile roz erau lipsite de păr, iar picioarele drepte și mâinile robuste trădau faptul că erau fabricanți de unelte. Aveau aproape doi metri și jumătate înălțime și, deși evitau cu scrupulozitate turiștii umani, degetele lor negre se prelungeau în gheare dacă vreunul dintre aceștia trecea prea aproape. Poate din reflex.

Odată, Louis se întrebese ce impuls îi adusese înapoi pe o lume care odinioară le aparținuse. Poate că unii aveau strămoși aici, criogenizați, dar în viață, în domurile îngropate sub lava insulei. Într-o zi, trebuia să cerceteze...

Erau atât de multe lucruri pe care nu le făcuse pe Canyon din cauza electrodependenței sale. Oamenii și kzinii urcau acele stânci prăpăstioase doar pentru plăcerea de a face alpinism în gravitație redusă.

Ei bine, acum avea o ultimă șansă să încerce. Era una dintre cele trei ieșiri posibile. A doua o constituiau ascensoarele, iar cea de-a treia – o cabină de transfer până la Grădinile Lichenilor, pe care nu le văzuse niciodată.

Apoi, pentru restul călătoriei, ar fi avut nevoie de un costum presurizat, suficient de ușor să încapă într-o geantă mai mare.

Pe suprafața planetei existau numeroase mine; de asemenea, se manifesta o preocupare de conservare cu orice preț a

diverselor varietăți de licheni nativi. Restul peisajului amintea foarte mult de cel lunar. Cu precauțiile de rigoare, un om ar fi putut ateriza nedetectat cu o aeronavă, pe care apoi ar fi putut s-o ascundă cu ușurință, pentru că numai o cercetare cu radare puternice ar fi descoperit-o. Un om precaut o făcuse deja. De nouăsprezece ani, nava lui Louis Wu aștepta ascunsă într-o peșteră, pe versantul nordic al unui munte de minereuri de calitate inferioară. O groapă umbrită în permanență, de pe suprafața lipsită de aer a planetei Canyon.

Prin urmare, avea de ales între cabinele de transfer, ascensoare și alpinism. Dacă Louis Wu ar fi ajuns până la suprafață, s-ar fi simțit în largul lui. Dar cei de la ARM puteau supraveghea toate ieșirile.

Era un joc paranoid pe care-l juca cu el însuși. Cum ar fi putut să-l găsească Poliția terestră? Își schimbase înfățișarea, tunsoarea și felul de viață. Renunțase la toate lucrurile care odinioară îi plăceau la nebunie. Se folosea de un pat în locul discurilor de dormit, evita brânza ca și cum ar fi fost lapte acru, iar apartamentul și-l mobilase cu articole retractabile. Singurele haine pe care le avea erau din fibre naturale scumpe, fără niciun fel de efecte optice.

Părăsise Pământul în postura unui drogat emaciat de visele electrice. De atunci, își impusese o dietă rațională, se torturase cu exerciții și cu un curs săptămânal de arte marțiale (considerate ilegale; în orice caz, ar fi fost înregistrat de Poliția locală, dacă l-ar fi descoperit, dar nu sub numele lui adevărat). Ajunsesese să întruchipeze în mod satisfăcător o sănătate înfloritoare și o musculatură puternică, pe care tânărul Louis Wu nu se străduise niciodată să le cultive. Cum ar mai fi putut să-l recunoască cineva de la ARM?

Dar, mai ales, *cum reușiseră să intre?* Niciun spărgător obișnuit n-ar fi putut să treacă de sistemul său de alarmă.

Zăceau morți pe mocheta apartamentului și foarte curând mirosul cadavrelor avea să devină mai puternic decât sistemul de condiționare a aerului. Acum se simțea puțin rușinat, deoarece se purtase ca un ucigaș cu sânge rece. Dar îi

invadaseră teritoriul și nu era vinovat că îl găsiseră conectat. Chiar și durerea este un condiment care se adaugă plăcerii, iar aceasta – asemenea plăcerii umane de a ucide un hoț prins asupra faptului – este puternic intensificată. Știuseră cine era și numai acest fapt era de natură să-l pună în gardă, făcându-l totodată să-l considere și un afront personal.

Turiștii kzini și umani ce se amestecau pe stradă cu indigenii păreau suficient de inocenți și probabil că așa și erau. Dacă cineva de la ARM l-ar fi privit acum, cu siguranță ar fi folosit un binoclu, urmărindu-l de la una dintre ferestrele întunecate ale imobilelor. Niciunul dintre turiști nu privea în sus... dar ochii lui Louis Wu se opriră asupra unui kzin.

Doi metri și jumătate înălțime, un metru lățime, blană portocalie groasă și pătată cu gri pe alocuri: un kzin ca toți ceilalți. Ceea ce-i atrăsese atenția lui Louis era felul în care-i crescuse blana. Smocuri inegale și albicioase pe mai bine de jumătate din corpul extraterestrului, ca și cum pielea de dedesubt ar fi fost toată numai cicatrice. Două pete negre marcau orbitele, dar ochii kzinului nu priveau peisajul, ci scrutau figurile trecătorilor umani.

Louis abia își reprimă impulsul de a rămâne cu gura căscată de uimire. Se răsuci și intră înapoi în cameră, fără să dea impresia că se grăbește. Încuie ușa balconului și anclanșă din nou alarma, apoi scoase droudul din ascunzătoare și-l puse pe masă. Îi tremurau mâinile.

Pentru prima oară în douăzeci de ani, îl văzuse pe Tălmaciul Animalelor. Fostul ambasador în spațiul uman, alături de care Louis Wu, un păpușar Pierson și o ciudată față umană exploraseră o minusculă porțiune dintr-o enormă structură numită Lumea Inelară, care își dobândise numele întreg de la Patriarhul kzinilor pentru comoara cu care se întorsese. Dacă i s-ar fi adresat acum cu denumirea unei profesioni, risca să fie ucis. Totuși, care îi era numele adevărat? Ceva ce începea cu un râgâit, ceva de genul germanului *ch* sau răgetului de avertizare al unui leu: *Chmee*, asta era. Dar ce căuta aici? Căpătând un nume adevărat, un teritoriu

și un harem, Chmeee n-ar fi avut niciun motiv să mai părăsească vreodată planeta Kzin. Pretenția de-a se deghiza în turist pe o lume anexată de oameni era ridicolă.

Să fi știut că Louis Wu era în canion?

Acum trebuia să plece neapărat. Să urce pereții canionului și să ajungă la navă.

Era motivul pentru care Louis Wu umbla la reglajul droudului, mijindu-și ochii în timp ce acționa cu instrumente delicate asupra unor comenzi minuscule. Mâinile continuau să-i tremure enervant.

Droudul trebuia reglat oricum, de vreme ce urma să abandoneze ziua de 27 de ore de pe Canyon. Știa unde să fugă. Tot o lume din spațiul uman, dar cu o suprafață mult mai întinsă. Putea ateriza nedetectat în vacuumul de la West End din Jinx... setarea droudului *acum*... apoi câteva ore conectat, să se relaxeze. Totul avea sens. Își îngădui două ore.

* * *

Trecură aproape două ore când sosi și cel de-al treilea intrus. Absorbit de plăcerea provocată de electrozi, Louis nu s-ar fi deranjat. Chiar socotise prezența invadatorului un soi de destindere.

Creatura stătea bine înfiptă pe trei picioare, unul posterior și două anterioare, depărtate. Între umeri se contura o protuberanță grosă și rotundă: craniul acoperit de o coamă aurie, inelată, în care scânteiau bijuterii. Două gâturi lungi și sinuoase se ridicau de o parte și de alta a craniului, pentru a se termina cu două capete turtite. Gurile cu buze întredeschise serviseră păpușarilor drept mâini de-a lungul întregii lor istorii. Într-una dintre ele noul invadator ținea un paralizator de proveniență umană, iar limba lungă și bifurcată era încolăcită în jurul trăgaciului.

Louis Wu nu mai văzuse un păpușar Pierson de douăzeci și doi de ani. Îl găsea destul de drăguț.

Și apăruse de nicăieri. De data asta, Louis îl văzuse cum se materializase în mijlocul mochetei sale galbene. Se îngrijorase degeaba; ARM nu putea fi implicat în asta. Problema hoților de pe Canyon se explica de la sine.

— Discuri de transport! strigă Louis fericit și se aruncă asupra străinului cu gândul că păpușarii erau lași.

Paralizatorul străluci oranj. Louis Wu se prăbuși pe carpetă cu toți mușchii blocați. Inima îi bătea puternic și vedea negru în fața ochilor.

Păpușarul ocoli delicat cele două cadavre. Îl privea din două direcții; apoi, ochii lui se apropiară de el. Două perechi de dinți-ventuză îi prinseră ferm încheieturile, dar fără să-l rănească. Păpușarul îl târî pe covor, apoi îi dădu drumul.

Apartamentul dispăru.

Nu se putea spune că Louis Wu era speriat. Nu simțea o asemenea senzație neplăcută. Calm (bucuria constantă oferită de electrodependență îi permitea un nivel de abstractizare imposibil de atins de muritorii de rând), înregistra, pur și simplu, imaginea lumii ce i se oferea.

Văzuse pe planeta de origine a păpușarilor Pierson felul în care funcționa sistemul discurilor de transport. Era un sistem deschis de teleportare, cu mult superior sistemului închis al cabinelor de transfer utilizate pe lumile oamenilor.

Aparent, un păpușar instalase discuri de transport în apartamentul lui Louis; trimisese doi canyoniți care să-l aducă la el, iar când aceștia dăduseră greș, venise în persoană. Însemna că avea nevoie disperată de ajutorul lui.

Raționamentul era de două ori liniștitor. Mai întâi pentru că ARM nu avea niciun amestec. Apoi, păpușarii erau păstrătorii unei tradiții de un milion de ani a filosofiei lașității iluminate. Cu siguranță, nu-i dorea moartea; ar fi putut s-o obțină mai puțin costisitor și mai puțin riscant. I-ar fi fost ușor să-l sperie.

Zăcea în continuare pe o porțiune de mocheta galbenă și făcea speculații. Ar fi trebuit să se afle pe un disc de transport. În jurul său, zărea o imensă blană portocalie sau... mai

degrabă un kzin prăbușit, cu ochii deschiși, adormit, paralizat sau mort – de fapt, era chiar Tălmaciul Animalelor.

Louis se bucură să-l vadă.

Se găseau într-o astronavă, o carcasă fabricată de Produse de Uz General. Dincolo de pereții transparenți, lumina strălucitoare a soarelui scotea în evidență un peisaj lunar extrem de accidentat. Petele verzui-violacee de licheni îi dovedeau că era vorba tot de Canyon.

Oricum, nu era îngrijorat.

Păpușarul îi eliberase încheieturile. În coama lui străluceau tot felul de podoabe; nu bijuterii naturale, ci mai degrabă ceva asemănător opalelor negre. Unul dintre capetele sale turtite și fără minte tocmai îi decupla droudul de craniu. Apoi păpușarul păși pe o platformă dreptunghiulară și dispăru cu droud cu tot.